

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi er modstandere af Fælles Kurs' beslutningsforslag. Vi går ind for det, der blev institueret den 17. december 1987, nemlig at der ved fastsættelse af krigsrisikotillæg til søfolk, der sejler i bestemte områder, samtidig skal træffes beslutning om, hvorvidt det er fri for skat eller ej.

Derfor må vi afvise beslutningsforslaget.

Kirsten Madsen (FP):

Fremskridtspartiet har den indstilling, at søfolk generelt skal være skattefrie, så uanset om der er tale om krigsrisikotillæg, vil vi mene, at det er et skridt i den rigtige retning. Vi er derfor positive og vil stemme ja til dette beslutningsforslag.

Berlau (FK):

Det er tilsyneladende kun, når der er lig på bordet, at man har en vis interesse i at fløjte med, når pressen beskæftiger sig med politikernes elendigheder, og når pressen angriber politikerne for ikke at tage deres ansvar alvorligt.

Da Folketinget efter 8 års krig i Den Persiske Havbugt lod sig påvirke til at indføre skattefrihed i forbindelse med sejlads i Golfen, var det først efter, at der var kommet lig på bordet, ikke bare i overført betydning, men rent faktisk. Ministerens forslag, som blev en del af den ændring af sømandsskattebogen, der blev gennemført kort før jul, blev kritiseret af en række politikere for at være forsøgt gennemført som et aktstykke til finansloven. Derefter gjorde man det til en del af den øvrige ændring af sømandsskattebogen, og vi sagde dengang, at vi ikke var interesserede i, at reglerne skulle være begrænsede til Den Persiske Havbugt.

Det er Fælles Kurs' opfattelse – og jeg kan sige, at den stemmer overens med søfartsorganisationernes opfattelse – at et krigsrisikotillæg bør være skattefrit. Vi ser ikke nogen grund til, at det er finansministeren, der tjener på, at søfolk bringer deres liv i fare ved at sejle ind i krigsrisikoområder, men det er rent faktisk det, der i otte år har været tilfældet i Den Persiske Havbugt. Skatteministeren er den eneste, som har tjent penge på det. De søfarende har, når skatten er trukket af krigsrisikotillægget, ikke mange penge tilovers. Derfor er det urimeligt ikke at ville fritage tillægget for at være beskattet. Det er et dårligt argument, når man siger, at

vi kan tage emnet op fra sag til sag. Alene den aktuelle situation i Den Persiske Havbugt med 8 års ventetid viser jo, at man ikke tager sagerne op. I samtlige 8 år, krigen har været i Den Persiske Bugt, har de søfarendes organisationer fremsat deres ønske her på Christiansborg om at gøre det skattefrit, men det har man ikke villet gøre. Derfor er det altså først i det øjeblik, liget kom på bordet, man følte, at tiden var inde til at tage skeen i den anden hånd.

Krigszoner er jo noget, der opstår – ubehageligt nok – med mellemrum. Somme tider varer de kort tid, somme tider varer de lang tid. De fleste situationer – hvis man går 10–15 år tilbage – viser, at der har været tale om forholdsvis korte perioder. Og det er umuligt for Folketinget for korte perioder at tage stilling til den konkrete sag, førend krigszonen er blevet afviklet. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at rederne, i den udstrækning de ser mulighed for det, opsiger krigsrisikoaftalen, når de mener, at forholdene er blevet forbedret. Krigszoner kan som sagt være af ganske kort varighed – 14 dage, 3 uger, en måned eller deromkring har der været eksempler på. Lad mig nævne Beirutshavn, som i en kort periode var under heftig beskydning; dér blev der indført en krigszone med det samme, men den blev også opsagt af rederne efter kort tid. Og inden for de frister, der gives, kan Folketinget altså ikke nå at komme til den erkendelse, at der skal gives skattefrihed på området. Lad mig sige det så mildt, jeg kan: Jeg tror ikke på, at politikerne efter en sådan episode ville finde på at tage sagen op og gøre det til et skattefrit område.

Vi mener altså, at det er nødvendigt – og jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan overbevise Tinget om, at det er en rimelig og retfærdig betragtning – at søfolk, når de sejler ind i krigszoner, bliver gjort skattefrie, uanset hvor det måtte være. Det er jo ikke sådan, at rederne og de søfarende ligefrem har siddet og aftalt skjulte penge under bordet med hinanden; det har været en lang og sej kamp for de søfarende at få rederne til at indgå krigsrisikoaftaler, og jeg er overbevist om, at de også i de kommende år først indgås, i det øjeblik rederne ikke længere føler, at de er i stand til at undslå sig for en sådan aftale. Der er ingen, der skal få den opfattelse, at der er en love story mellem de søfarende og rederne, som gør, at man ligefrem vil aftale billige penge under bordet.